

Den faar Betydning i ganske enkelte Tilfælde; thi der kan forekomme Tilfælde, hvor det maa siges, at et Tyende er fæstet til en Bedrift. Jeg nævner t. Eks., at man antager en Avlskarler til at bestyre et Landbrug; her kan Forholdet være det, at han kun er fæstet til denne bestemte Bedrift, saa at han, hvis den kommer bort fra Husbonden, ikke er pligtig at følge denne, men gaar sin Vej. Men saadanne Tilfælde ere kun sjældne Undtagelsestilfælde; den almindelige Regel er, at Tyendet ikke fæstes til en Bedrift, men til sin Husbond. Forslagets første Ændring vil altsaa ikke have nogen synderlig Betydning for Tyendeklassen.

Jeg kommer nu til en anden væsentlig Misforstaaelse, som ogsaa gaar igennem det fremsatte Forslag, nemlig den, at Tyendeforholdet ophører i Tilfælde af Udlæg. Jeg ved ikke, om Meningen er, at dette skal gælde i alle Tilfælde, hvor der sker Udlæg, saa at Tjenestefolkene i alle slige Tilfælde skulle have Lov til at forlade deres Husbond, eller om det kun er Meningen, at en saadan Ret er til Stede for Tjenestefolkene, naar der sker Udlæg paa den Maade, som nærmere beskrives i Forslaget, at „Bedriften ophører at drives for Husbondens Regning“. Begge Opfattelser ere mulige efter Forslagets Ordlyd, og det er uklart, hvad der egentlig er Meningen. Jeg antager dog, at det nærmest er Lovforslagets Mening, at Tyendeforholdet kun skal ophøre i visse Udlægstilfælde. Hvorpaa bygges nu den Opfattelse af, at Tyendeforholdet ophører ved Udlæg? Der anføres herfor i Betænkningen først Tyendelovens § 30, men den kan aabenbart ikke begrunde Opfattelsen. Tyendelovens § 30 siger jo kun, at Husbonden ikke ved kontraktmæssig Overdragelse kan give sit Tyende en anden Husbond; men om hvad der skal gælde i Tilfælde af Udlæg, indeholder Paragraffen intet som helst. Saa anføres der en Overretsdom af 1894. Det er en Overretsdom, som angik et Tjenesteforhold, i Kraft af hvilket en Avlskarler bestyrede en Gaard. Denne Dom, som jo tilmed ikke var nogen Højesteretsdom, kan selvfølgelig ikke godtgøre Paastanden om, at et Tyende i Almindelighed har Ret til at gaa, naar der gøres Udlæg hos Husbonden. Nej, kun det er rigtigt i Betænkningen, at Udlægshaveren ikke kan forlange, at Tyendet skal tjene ham; men det er urigtigt, at Forholdet til Husbonden ophører, fordi der sker Udlæg. Forholdet til Husbonden består fremdeles, og Tyendet kan kun gaa fra ham, naar Tjenestetiden er udløben, eller naar Tyendet ikke faar, hvad det skal have til den Tid, Sønnen forfalder til Betaling. At der gøres

Udlæg i den Ejendom, paa hvilken det tjener, bevirker ikke, at den ophører at drives for Ejerens Regning; Ejeren vedbliver, selv om den tages i Besiddelse af Udlægshaveren, at være Ejer, indtil Tvangsauktionen har fundet Sted, og naar Oversud og Understud af Ejendommens Drift trods det stete Udlæg fremdeles vedkommer Ejeren, er det klart, at Tyendeforholdet ikke kan ophøre blot paa Grund af Udlæget. Det er muligt, at Husbonden, inden det kommer til Tvangsauktion, kan betale den Forbring, for hvilken der er fket Udlæg, og det er ogsaa muligt, at han, selv om den udlagte Ejendom bliver solgt ved Auktion, har andre Bedrifter, eller kan begynde saadanne, hvor han har Brug for sit Tyende. Det kan saaledes paa ingen Maade siges, at et Udlæg i en Ejendom umuliggør Tyendeforholdets Fortsættelse. Naar det altsaa er Meningen at laa fast, at Tyendeforholdet skal ophøre, hvor Udlæg sker paa den Maade, at Ejendommen ophører at drives for Ejerens Regning, saa vil en saadan Bestemmelse ingen praktisk Anvendelse faa, fordi der ikke forekommer Udlæg, hvor Ejendommen ophører at drives for Ejerens Regning. Forudsætningen for Bestemmelsen svæver fuldstændig i Luften og har intet med det praktiske Liv at gøre. Jeg tror, at hvis dette Forslag blev ophøjet til Lov, vilde det i Stedet for at hjælpe Tyendeklassen kun bidrage til at skabe megen Forvirring til Skade saavel for Husbonderne som for Tyendet.

Det er ogsaa en ret mærkelig Egenstaf ved Forslaget, at det lader Guller staa aabne paa Punkter, som ere meget afgørende. § 4 foreskriver, at naar Udlæg til Forauktionering gøres i en Landejendom, i Forbindelse med hvilken der er pantsat Løsøre i Medfør af Forordning 28de Juli 1841 § 3 og Konkurslovens § 153, skal Tyendets Krav paa Løn forbeholdes over for det saaledes pantsatte Løsøre. En saadan Ret skal altsaa efter Forslaget ikke tilkomme Tyendet i andre Tilfælde, hvor det paagældende Løsøre (Besætning og Inventarium m. v.) enten slet ikke er pantsat eller dog ikke i Forbindelse med Ejendommen, men særskilt pantsat; her faar Tyendet ikke en saadan privilegeret Stilling med Hensyn til Besætning og Inventarium m. m., og det er dog meget ofte Tilfældet, at kun Ejendommen er pantsat, men ikke sammen med det her omhandlede Løsøre. I alle disse Tilfælde faar Tyendet ikke en bedre Retstilling, end det nu har. Det er et meget væsentligt Hul, som Forslagsstillerne have glemt at tage i Betragtning, naar de virkelig paa nogenlunde fyldestgørende Maade ville sikre Tyendet